

תת"ע 6793/11/21 - מדינת ישראל נגד נאג'י נגי עבדוש

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 6793-11-21 מדינת ישראל נ' עבדוש
תיק חיצוני: 20153076045

בפני כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זרה
נגד נאג'י נגי עבדוש
נאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 11.4.21, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "עליתי על מחלף חולון בת ים, השוטר היה בנתיב השמאלי, אני הייתי בימני, דיברתי בדיבורית. הטלפון של אשתי היה בידיים של אשתי. דיברתי בבלוטוס. הטלפון שלי היה מתחת למערכת. הוא אמר לי לעצור בצד, ראה שאני מדבר בטלפון בדיבורית".

מטעם המאשימה, העיד רס"ל תומר חג'ג' עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח שסומן ת/1 ועותק סרטון מצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי גרסת המאשימה, ביום 11.4.21, בסמוך לשעה 20:48, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 110, נצפה על ידי העד, שהיה בניידת סמויה בנתיב השלישי, כאשר הוא אוחז בידו הימנית, בסמוך לפלג גופו העליון ואל מול פניו, מכשיר טלפון נייד. העד ציין כי "תאורת הצג בוהק מהמכשיר".

העד כרז והורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא השתמשתי בפלאפון".

ב-ת/2, ניתן היה לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 8 עד 11.

העד נחקר והשיב כי נסע בנתיב השלישי מימין ואילו הנאשם נסע בנתיב השני מימין ובמקום רק 3 נתיבים ולא ארבעה, כפי שטען הנאשם. העד מסר כי התאורה במקום הייתה תקינה, כפי שניתן היה לראות גם ב-ת/2 וכי אינו יודע על לאיזו

דיבורית מתייחס הנאשם.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך מי שאחזה טלפון נייד הייתה אשתו ואילו הוא השתמש בדיבורית לצורך שיחה ולא אחז את הטלפון הנייד בידו.

לדבריו, העד הגיע מנתיב האצה והוא הבחין בו לפני שהורה לו לעצור את הרכב.

הנאשם נשאל והשיב כי הטלפון שלו היה מנוח בצד ואשתו התעסקה עם הטלפון שלה.

הנאשם נשאל והשיב כי הטלפון שלו לא חייב להיות במתקן, אם הוא עושה שימוש בדיבורית והתאורה אליה התייחס העד, הייתה מהטלפון של אשתו.

הנאשם הסביר כי אשתו לא הגיעה לבית המשפט, בשל מחלת הקורונה והציג אסמכתא לאמור.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בתיק נסיבות ביצוע העבירה, החסיר עד התביעה עובדות מהותיות כגון: צבע הטלפון הנייד ותיאורו וכן, לא ציין אם שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו. כמו כן, העד לא ציין אם היה הנהג בניידת הסמויה או נוסע.

בנסיבות אלה, ייתכן והעד שגה בהתרשמותו מנסיבות המקרה וזאת בשים לב לגרסת הנאשם, לפיה הנוסעת לצידו אכן אחזה בטלפון נייד בידה.

הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין וכן, לא אזקוף לחובתו את העובדה כי אשתו לא הגיעה לבית המשפט למתן עדות, נוכח מחלתה.

בע"פ **4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל**, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

מורה על ביטול הדין.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשפ"ב, 08 פברואר 2022, בהעדר
הצדדים.